

падаха шумно на земята. Отсичаха имъ всички клони, бълвха имъ кората, тъпчвха зеленитъ имъ листа. И ето че пакъ ги посаждаха въ дълбоки твсни дупки. Чудвха се птичкитъ:

— Защо сега пакъ ги садятъ? И какъ могатъ да растатъ дървета безъ клони и листа?...

Тъй си шепнвха птичкитъ и страхливо поглеждаха презъ гжститъ листа на хресталацитъ.

Работниците прекарваха отъ дърво на дърво телени жици и здраво ги ствгаха около бвли чашки.

— Я, гледайте, — подбутваха се птичкитъ, — тия бвли чашки сж сжщо като бвлитъ чадърчета, които растятъ извъ нашата гора!

На всички оголени дървета работниците забиха все еднакви бвли чашки, около които прекараха телени жици.

Когато работниците си отидоха, въ гората стана пакъ спокойно. Но не бвше вече весело. Тжжни стърчеха голитъ дървета съ бвлитъ чашки, а дългитъ жици жалвовно брвмчеха въ тихитъ нощи. Птичкитъ страхливо се свиваха извъ гжститъ

храсти и никоя не смвеше да се доближи до лвскавитъ жици.

Единъ день Орвхчето кацна на една жица при бвлитъ чашки. Но изведнажъ чу гласъ:

— Жена ти е на умирање! Веднага се върни въ кжщи!

Като обезумвло литна Орвхчето къмъ гнвздото си, но намври Орвхката здрава и читава. Събра птичкитъ, разправи имъ какво бв чуло, но никоя не можеше да каже, наистина ли Орвхчето е чуло гласъ, или е сънувало. И отъ тогава никакво пиле не кацна на тия жици.

Още не бвше дошла есенътa, въ гората пристигна единъ голвмъ ученъ — Бухалтъ. Отначало птичкитъ се страхуваха отъ голвмия му носъ и чернитъ очила, но единъ

день го заобиколиха:

— Като толкова много знаешъ и цвла нощъ четешъ дебелы книги, кажи ни защо сж тия жици разтегнаты отъ дърво на дърво презъ цвлата гора, та дори презъ полето?

— Бухалтъ понамвсти очилата си и започна:

— Да, това е, знайте... хмъ,

